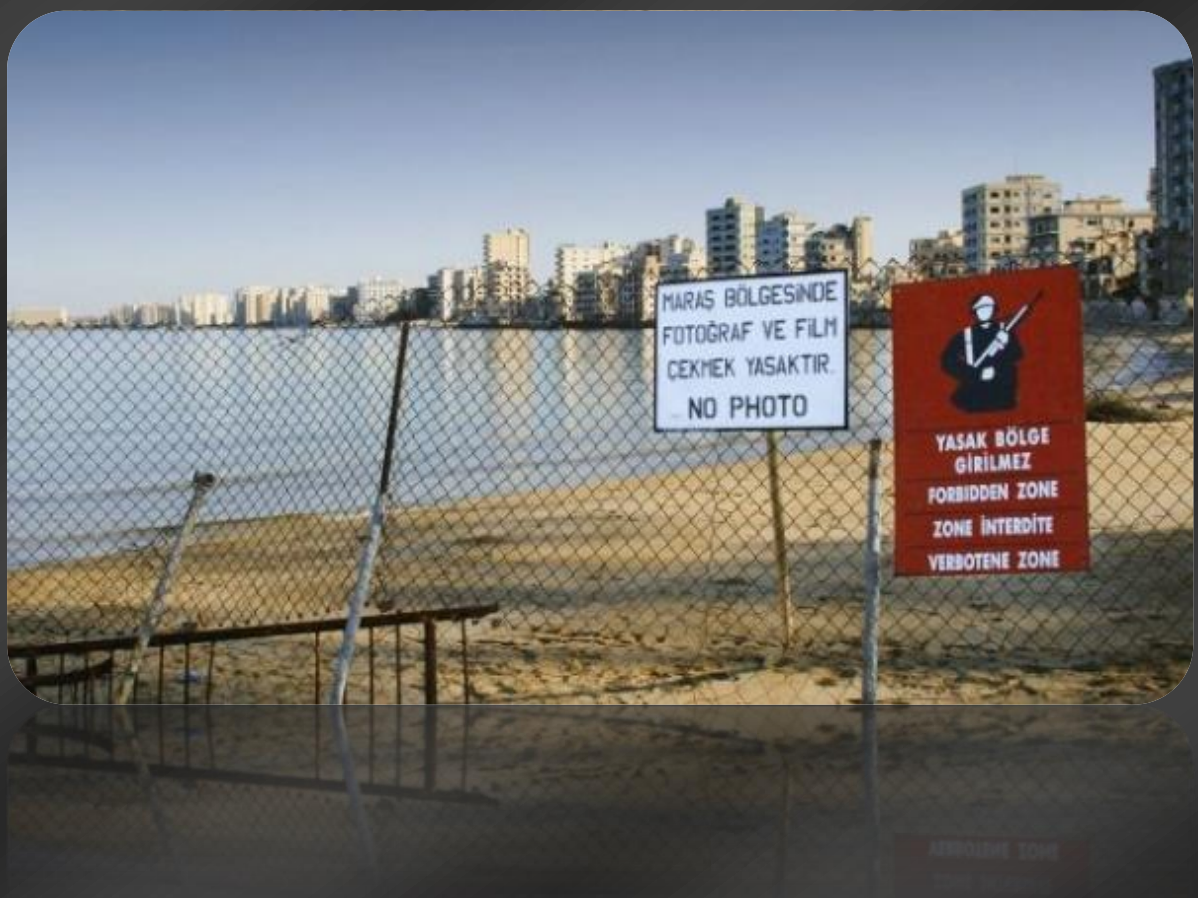

Εισβολή στη Ζωή μου

"Εισβολή" στη ζωή μου.

-Κορίτσια, βιαστείτε! Πρέπει να φύγουμε αμέσως! Λέει η μητέρα μου αναστατωμένη.

-Να φύγουμε να πάμε πού; Ρωτάω εγώ τρομαγμένη.

Ξέρω τον λόγο που φεύγουμε τον ξέρω καλά. Δεν είμαι δα και τόσο μικρή. Είμαι αρκετά μεγάλη για να καταλάβω τι συμβαίνει, γύρω στα δεκατρία. Απλά δεν μπορώ να το πιστέψω. Είμαι η Δέσποινα Αυγουστή και αυτή είναι η ιστορία μου.

-Αν μας πιάσουν Δέσποινα, θα μας φυλακίσουν. Μπορεί ακόμα και να μας σκοτώσουν. Μου εξηγεί η αδερφή μου, Λένα.

-Δεν είπα ότι δεν ξέρω τι θα γίνει αν μας πιάσουνε, ρώτησα πού θα πάμε κι εσύ...

-Δέσποινα, αρκετά! Δεν είναι ώρα να τσακωθείς με την αδερφή σου. Από στιγμή σε στιγμή οι Τούρκοι θα εισβάλουν στο χωριό. Αρχικά, θα πάμε στα χαρακώματα, μετά... θα δούμε...

-Θα ζήσουμε; Ρωτάω απορημένη.

Τότε, το αναστατωμένο και ταλαιπωρημένο πρόσωπο της μητέρας μου γίνεται ανέκφραστο. Σκύβει και με ένα κουρασμένο, σχεδόν ανύπαρκτο χαμόγελο, μου απαντά:

-Έχε πίστη στην Παναγία αγάπη μου! Με τη βοήθειά Της, όλα θα πάνε καλά!

Πράγματι, η Παναγία ήταν πάντα η οδηγός μου. Η Παναγία η ίδια θέλησε να πάρω το όνομά μου. Εδώ στην Κύπρο, όταν ένα κοριτσάκι γεννιέται, του τρυπάνε τα αυτιά και του περνάνε μια κόκκινη κλωστή μέσα από αυτές τις μικροσκοπικές τρύπες. Το πρώτο δώρο της νονάς και του νονού είναι χρυσά σκουλαρίκια. Επίσης, όταν το παιδί σαραντίσει, η μητέρα του το πηγαίνει στην εκκλησία για να δώσει στον Πατέρα το όνομα του παιδιού και όποτε θέλουν και οι γονείς, γίνεται και η βάφτιση.

Έτσι, η μητέρα μου, πήγε στην εκκλησία και μου έδωσε το όνομα Κυριακή, σαν τη γιαγιά μου. Αυτό, όμως, που συνέβη εκείνη τη νύχτα, άλλαξε τα δεδομένα.

Ήταν μαύρα μεσάνυχτα. Η μητέρα μου κοιμόταν. Το ίδιο κι εγώ. Κοιμόμουν στην κούνια μου, στην άκρη του διπλού κρεβατιού των γονιών μου. Αίφνης, ακούγεται ένας θόρυβος. Η μητέρα μου τινάχτηκε όρθια σαν από εφιάλτη. Ήταν ο σύρτης της αυλόπορτας. Σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα ακούστηκαν βήματα στις σκάλες που κατευθύνονταν στο δωμάτιο και η μητέρα μου είχε παγώσει από τον φόβο της. Ο πατέρας μου έλειπε από το σπίτι, δεν μπορούσε να φωνάξει βοήθεια.

Ξαφνικά, μια άσπρη μορφή-μια γυναίκα, στεκόταν πάνω από την κούνια μου. Όλα

έγιναν τόσο γρήγορα...! Η φορεσιά της ήταν τόσο λαμπερή! Το πρόσωπό της δε φαινόταν γιατί το κάλυπτε, σχεδόν όλο, ένα άσπρο πέπλο. Η μητέρα, δεν μπορούσε να αντιδράσει. Ήταν σα μια αόρατη Δύναμη να της επέβαλε να μείνει εκεί που ήταν. Η μορφή άρχισε να εξαφανίζεται στο σπίτι. Στη μέση της σκάλας, τα βήματα και η σκιά της γυναίκας εξαφανίστηκαν και η αυλόπορτα, δεν ξανακούστηκε...

Η μητέρα ήταν σίγουρη πως ήταν η Παναγία. Το διαισθάνθηκε πολύ έντονα μέσα της. Έτσι, την επόμενη μέρα, ξαναπήγε στην εκκλησία και άλλαξε το όνομά μου σε Δέσποινα, προς τιμή της Παναγίας και του θαύματος που είχε αντικρίσει με τα μάτια της το προηγούμενο βράδυ.

Αμέσως μόλις μου είπε η μητέρα μου να προσευχηθώ, υπάκουσα. Τη γιαγιά θα την αφήναμε στο σπίτι.

-Δεν καταλαβαίνεις μάτια μου... Δεν μπορώ να φύγω. Πηγαίνετε εσείς. Θα είμαι καλά.

-Μα γιαγιά... Μπορεί να αρχίσουν να βομβαρδίζουν από στιγμή σε στιγμή!

-Έχει δίκιο Λένα. Άσε τη γιαγιά εδώ. Πάμε γρήγορα. Λέει η μαμά.

Φύγαμε από το σπίτι αμέσως. Σε λίγο, από στιγμή σε στιγμή μπορεί να άρχιζαν να βομβαρδίζουν το χωριό μας οι Τούρκοι.

Περπατάμε ώρες. Έχουμε λιγιστές προμήθειες. Το μόνο που κουβαλούσα εγώ ήταν ένα μικρό ραδιόφωνο για να ακούω τα νέα. Πάλι καλά, ο στρατός αντιστέκεται. Ο αδερφός μου δουλεύει στον ραδιοφωνικό σταθμό επομένως, λείπει από κοντά μας. Το ίδιο και ο πατέρας μου. Βοηθάει στη Πολιτική Άμυνα ώστε να τακτοποιηθούν οι πρόσφυγες της Κερύνειας που έρχονται στην περιοχή μας .. Υποσχέθηκε, όμως, ότι θα έρθει να μας βρει.

Παναγίτσα μου! Κάνε να είναι όλοι τους καλά! Προσεύχομαι.

Σύντομα, φτάνουμε στα χαρακώματα. Μπαίνουμε μέσα. Παντού μάνες τρομαγμένες, ταλαιπωρημένες να κρατάνε τα παιδιά τους αγκαλιά. Τα κρατούν τόσο σφιχτά, σα κάποιο αόρατο χέρι να ετοιμάζεται να τα αρπάξει μια για πάντα από κοντά τους. Άνθρωποι τραυματισμένοι από 'δώ κι από 'κεί. «Εδώ θα μείνουμε» λέει η μαμά μου με την γλυκιά ταλαιπωρημένη φωνούλα της.

Περάσανε μέρες. Έχω χάσει την αίσθηση του χρόνου. Είναι πλέον 14 Αυγούστου. Αυτό το ξέρω. Αύριο, έχω τη γιορτή μου. Κάθε χρόνο τη γιορτάζω αυτή τη μέρα. Φέτος όμως;

Βγαίνουμε δειλά-δειλά από τα χαρακώματα και κοιτάμε τριγύρω προσεκτικά.

Αρχίζουμε να κάνουμε γρήγορα βήματα για να διασχίσουμε τη πλατεία. Ακούω όμως, έναν ήχο. Ο τηλεφωνικός θάλαμος! Τρέχω πίσω. «Δέσποινα, πού πας; Τρελάθηκες; Πάμε να φύγουμε!» λέει η μητέρα μου και η αδελφή μου τρέχει να με πιάσει. «Άσε με! Είναι παραμονή της Παναγίας. Πρέπει να βοηθήσουμε τους ανθρώπους!» λέω εγώ και την απομακρύνω με όλη μου τη δύναμη από κοντά μου. Το σηκώνω. Μια αναστατωμένη γυναικεία φωνή αναζητά έναν κύριο. Λυπάμαι όταν της λέω ότι δεν μπορώ να τη βοηθήσω. Μέσα σε αυτό το χάος, και να τον ήξερα, δεν θα τον έβρισκα.

Αρχίζουμε να παίρνουμε πορεία προς ένα ασφαλές μέρος. Περπατάμε ασταμάτητα και φτάνουμε σε κάποιο χωριό στις Αγγλικές βάσεις. Ξαφνικά, μετά από μέρες βλέπω μια γνώριμη αντρική φιγούρα από μακριά. Ο πατέρας μου! Τρέχω στην αγκαλιά του, το ίδιο και η αδελφή μου. Η μητέρα μάς πλησιάζει πιο αργά. Μας μιλάει για το πεδίο της μάχης. «Θα πάω στο σπίτι να δω τι κάνει η γιαγιά...» λέει και πάει να φύγει. Είμαστε σε ασφαλές μέρος. «Α! Φέρε μου και το χρυσό μου ρολόι ! Πάνω στο κρεβάτι το έχω» λέω.

Ο Πατέρας συμφωνεί και παίρνει το δρόμο προς το σπίτι.

Γυρνάει το επόμενο βράδυ. Μόλις με βλέπει μου δίνει το ρολόι μου. «Γιατί δε μου έφερες και το δικό μου;» ρωτά η αδελφή μου ενοχλημένη αλλά ακόμα διστάζει γιατί φοβάται την αυστηρότητα του πατέρα μας. «Δεν το ζήτησες!» απαντά με αυστηρό ύφος.

«Συνάντησα δύο Τούρκους στρατιώτες. Με έψαξαν, μη τυχόν και είχα κάποιο όπλο. Μου είπαν πως δε θα καταλάβουν το χωριό μας, δεν έχουν κακές προθέσεις και γυρίσουμε πίσω να ζήσουμε μονιασμένοι.» λέει ο πατέρας ψύχραιμος, όπως πάντα. «Άρα θα γυρίσουμε σπίτι;» ρωτάω. «Ναι. Την αυγή» μου απαντά.

Το βράδυ δεν μπορώ να κλείσω μάτι από τη χαρά μου. Κοιμάμαι ελάχιστα και οι λαμπερές ακτίνες του ήλιου που ανατέλλει, με χαϊδεύουν απαλά στο πρόσωπο. Οι υπόλοιποι είναι κι εκείνοι ξύπνιοι. Χαράματα ξυπνήσαμε όλοι, αλλά η μαμά είχε διαφορετική άποψη. «Συγνώμη άντρα μου αλλά εγώ δεν παίρνω δυο κορίτσια να τα πάω να ζήσουν με τους Τούρκουςτόσα ακούσαμε ότι γίνανε αυτές τις μέρες. Θα πάμε στο σπίτι του αδελφού μου του Αντρέα εδώ στη Δεκέλεια, αυτός ζει βέβαια στην Αγγλία αλλά μένει η πεθερά του. Μεγάλη γυναίκα αλλά πιστεύω να μας καλοδεχτεί. Αρχίζουμε να περπατάμε, προσέχουμε πολύ μήπως δούμε τίποτα ή κανέναν περίεργο. Ακόμα φοβόμαστε. Αυτό δεν αλλάζει. Αργά το μεσημέρι, έχουμε φτάσει. Μπαίνω μέσα στην αυλή με φόρα και αγκαλιάζω τη γιαγιάκα. Είναι καλά.

Ευχαριστώ Παναγίτσα μου! Ευχαριστώ! Μας δέχτηκε με αγάπη.

Πηγαίνουμε με τους γονείς μου και την αδελφή μου στην εκκλησία της περιοχής. Δεν έχει λειτουργία, γι' αυτό ανάβουμε ένα κεράκι για να Την τιμήσουμε και προσευχόμαστε.

Μέρες μετά, όλα δείχνουν σχεδόν κανονικά, αν μπορεί κανείς να το πει στις μέρες της προσφυγιάς.

Είναι βραδάκι. Όλη η οικογένεια, καθόμαστε στην ξύλινη τραπεζαρία και τρώμε το βραδινό μας. Κάποια στιγμή, μπαίνει ο μεγάλος μου αδελφός. Όλοι τυναχτήκαμε από τις θέσεις μας. Απερίγραπτη η χαρά μας. Είχαμε να μάθουμε νέα του πάνω από δέκα μέρες. Το επόμενο πρωί όταν ξύπνησε μου είπε: Μικρό εσύ ετοιμάσου, θα σε πάρω μαζί μου στη Λευκωσία και θα φύγεις σε λίγες μέρες για Ελλάδα. Εγώ, μένω άφωνη. «Θα πας Ελλάδα να συνεχίσεις το σχολείο. Θα μένεις εκεί. Εδώ είναι επικίνδυνα, τα έχω τακτοποιήσει όλα. Όταν φτάσεις στο λιμάνι, θα σε περιμένει μια γυναίκα που θα σε οδηγήσει στο σχολείο σου»

«Μα Πώς θα αφήσω τ.....-»

«Μη φέρνεις αντίρρηση μικρή μου!» λέει αυστηρά. Εγώ σκύβω το κεφάλι μου και συνεχίζω το πρωινό μου. Την επόμενη μέρα, συναντάω την κολλητή μου, την Ντένια. Είμαστε από μικρές μαζί, συμμαθήτριες. Μόλις της ανακοινώνω τα μαντάτα, εκείνη αρχίζει να κλαίει. Με παίρνει αγκαλιά και μου λέει: «Θα είμαστε μαζί για πάντα! Θα έρθω μαζί σου στην Αθήνα!»

«Θα έρχομαι να σε βλέπω, μην ανησυχείς!» της ανακοινώνω. Τα μάτια μου καίνε και τώρα πλέον, νιώθω κάτι υγρό να τρέχει στα μάγουλά μου.

Σύντομα, φτάνει η μέρα που πρέπει να αφήσω πίσω μου την παλιά μου ζωή. Θα χαράξω ένα νέο μονοπάτι. Ελπίζω μόνο να μην οδηγήσει σε αδιέξοδο. Αλλά... ό,τι δε σε σκοτώνει, σε κάνει πιο δυνατό, έτσι; Αγκαλιάζω την οικογένειά μου. Θα τους βλέπω μόνο σε γιορτές και διακοπές. Από τη μια όμως μ' αρέσει που φεύγω. Θα ανεξαρτητοποιηθώ, θα κάνω νέες φίλες, θα ξεφύγω από την δύσκολη κατάσταση αλλά φοβάμαι, φοβάμαι πολύ! Τελικά, δε μπορεί κανένας να είναι σίγουρος για το ποιά θα είναι η επόμενη σελίδα της ζωής του.

Μετά από ένα μεγάλο, κουραστικό ταξίδι, φτάνω Αθήνα. Τελείως μόνη πλέον. Βρίσκω τη γυναίκα για την οποία μου είχε πει. Την πλησιάζω και ο οδηγός του αμαξιού που φροντίζει για τη μεταφορά μας, με βοηθά με τη βαλιτσούλα μου. Είναι αυστηρή. Φαίνεται πως είναι από τις γυναίκες που με μια ματιά τους, μπορούν να σε

κάνουν να νιώσεις απέραντη ντροπή και ταπείνωση.

Στη διαδρομή κανένας δε μιλάει. Κατευθυνόμαστε προς Πελοπόννησο. Η κάθε μία είναι χαμένη στις δικές της σκέψεις. Φοβάμαι! Φοβάμαι πολύ! Είμαι σε έναν νέο τόπο χωρίς την οικογένειά μου. Ήδη μου λείπουν!

Φτάνουμε μπροστά από ένα τεράστιο σπίτι. Όχι, δεν είναι σπίτι, είναι το οικοτροφείο μου. Η κατασκευή του είναι σα τη συνοδό μου. Ψυχρή και απόμακρη. Μόλις μπαίνουμε μέσα κατευθυνόμαστε σε ένα γραφείο. Στην πορεία μας, βλέπω ελάχιστα κορίτσια να περπατούν στο διάδρομο και μόλις βλέπουν αυτή τη γυναίκα με το βλοσυρό βλέμμα, σκύβουν το κεφάλι.

Μπαίνοντας στο γραφείο, βλέπω μια γυναίκα να κάθεται στο γραφείο. Είναι η διευθύντρια. Μια μεγάλη γυναίκα, με έναν ψηλό κότσο. Φοράει ένα σκούρο μπλε ταγιέρ και πέρλες στο λαιμό. Με καλωσορίζει.

Οι μέρες περνάνε. Το πρόγραμμα είναι πολύ αυστηρό εδώ. Μετά το πρωινό ξύπνημα, πρέπει να στρώνουμε το κρεβάτι. Την υπόλοιπη μέρα, δεν πρέπει να κάτσουμε πάνω του για να μην τσαλακωθούν τα στρωσίδια. Πολλές φορές κάνουν εφόδους στα δωμάτια και αν τα κρεβάτια δεν είναι στρωμένα καθώς πρέπει, γίνονται φασαρίες. Είμαστε υποχρεωμένες να διαβάζουμε και να τρώμε όλες μαζί. Κάθε Κυριακή, πάμε εκκλησία.

Για καλή μου τύχη, η διευθύντρια με έχει δει με καλό μάτι. Υπάρχει μια αμοιβαία συμπάθεια μεταξύ μας. Μου έχει δώσει ένα μικρό δωμάτιο με μια καρέκλα και ένα γραφείο για να διαβάζω με την ησυχία μου. Μου φέρεται πολύ καλά.

Δε με νοιάζουν όμως τα υλικά αγαθά. Εγώ θέλω το σπίτι μου, την οικογένειά μου. Πολλές φορές, μπαίνει στο δωμάτιο και με βλέπει να κλαίω. Ντρέπομαι τόσο πολύ! Έχει μάθει, βέβαια, όλα όσα έχω περάσει και με κατανοεί. Είναι κι αυτό μια παρηγοριά. Έχω σε κάποιον να μιλήσω.

Ο χρόνος κυλάει Δε κατάλαβα πότε πέρασαν τα χρόνια. Είμαι πλέον ενήλικη. Η ζωή είναι δική μου!

Το καλοκαίρι έφτασε. Επιτέλους, θα πάω να περάσω τις διακοπές μου στην πατρίδα μου, με την οικογένειά μου! Δε θα ξαναγυρίσω εδώ ξανά. Φτάνω στο λιμάνι. Εκεί βλέπω τον πατέρα μου να με περιμένει. Είμαι στην πατρίδα! Τον πλησιάζω και τον αγκαλιάζω. «Καλώς ήρθες! Πάμε σπίτι. Η μητέρα σου έχει ετοιμάσει ζεστό φαγητό» λέει παγωμένα. Δεν με εκπλήσσει. Πάντα ήταν πολύ αυστηρός.

Η υποδοχή στο σπίτι είναι πολύ πιο θερμή. Όλη μου η οικογένεια είχε μαζευτεί στο σπίτι μας (αυτό που μετά από χρόνια κατάφεραν οι γονείς μου να νοικιάσουν) για να φάμε όλοι μαζί. Τα αδέρφια μου πήραν άδεια από τις δουλειές τους.

Τρώμε και ύστερα λέμε τα νέα μας. Θυμάμαι τα παλιά. Όλα τα καλά που περνάγαμε μαζί σαν οικογένεια.

Αλλά και τα κακά, δυστυχώς. Η αυστηρότητα του πατέρα μου έχει μείνει ίδια και अपαραβάλλαχτη. Κάθε απόγευμα που βγαίνω βόλτα με το ποδήλατο, πρέπει να είμαι σπίτι πριν νυχτώσει. Αυτό και πολλά άλλα, που μου έχει επιβάλει. Μπορεί να το κάνει για το καλό μου, για να με προστατέψει. Μα... είμαι αρκετά μεγάλη και ώριμη πλέον για να φροντίζω τον εαυτό μου.

Είμαστε στη μέση του καλοκαιριού. Πρέπει να σκεφτώ κι εγώ το μέλλον μου. Η ώρα είναι οκτώ και τρώμε στην τραπεζαρία. «Α! Ξέχασα να σας πω!». Όλοι αφήνουν κάτω τα μαχαιροπίρουνα τους και με κοιτάζουν. «Με δέχθηκαν στη νομική σχολή!» λέω με ένα τεράστιο χαμόγελο να έχει σχηματιστεί στο πρόσωπό μου. Τα αδέλφια μου χαμογελάνε απαλά αλλά οι γονείς μου καθόλου. «Δέσποινα, τι είναι αυτά που λες;» είναι η φωνή της μητέρας μου. «Μαμά, το ξέρεις ότι από πάντα ήθελα να γίνω δικηγόρος. Γιατί αντιδράτε έτσι;» λέω σοβαρή. «Εγώ χαίρομαι καρδιά μου αλλά... ο πατέρας σου...».

Όλοι κοιτάζουν τον πατέρα ο οποίος έχει σφίξει τα δόντια. «Δεν πιστεύω να το εννοείς...» λέει αυστηρά ο πατέρας. «Φυσικά και το εννοώ!» απαντάω. «Δε θα σε αφήσω να φύγεις από το σπίτι...» τον κοιτάζω με απορία. Εκείνος επιμένει να με τσακίζει με το αυταρχικό, αυστηρό του βλέμμα. Όσο πιο έντονα με κοιτάζει, τόσο περισσότερο πεισμώνω. «Και τι θα γίνει με τη ζωή μου, πατέρα;». Η μητέρα μου και τα αδέρφια μου έχουν μείνει να με κοιτάζουν με γουρλωμένα μάτια. «Θα μείνεις εδώ. Θα παντρευτείς και θα κάνεις οικογένεια. Εδώ».

Οργή με κατακλύζει. Ο θυμός που νιώθω βράζει σε ένα γυάλινο καζάνι, το οποίο είναι έτοιμο να εκραγεί. «Όχι πατέρα!» λέω και σηκώνομαι όρθια. «Πρόσεχε πώς φέρεσαι μικρή!» φωνάζει εκείνος. «Θα ζήσω όπως ΕΓΩ θέλω! ΕΓΩ είμαι κυρίαρχος του εαυτού μου! Θα γίνω η καλύτερη δικηγόρος της Αθήνας! Γιατί εγώ, δε μένω άλλο εδώ! Το πρωί φεύγω!» φωνάζω. «Στο καλό! Εδώ θα ξαναέρθεις, θα δεις!»

Η μητέρα μου έχει σηκωθεί για να συγκρατήσει τον πατέρα μου. Τα αδέρφια μου έχουν αναλάβει εμένα.

Πράγματι, έτσι έγινε. Το επόμενο πρωί, μάζεψα τις βαλίτσες μου και αναχώρησα για Αθήνα με τη βοήθεια του μεγάλου μου αδελφού. Μόλις έφτασα, η φοιτητική εστία

Ζωγράφου με δέχθηκε με χαρά. Τα μαθήματα άρχισαν τον Σεπτέμβρη. Αποφοίτησα με ΑΡΙΣΤΑ.

Χρόνια έχουν περάσει και πραγματοποιήσα τον στόχο μου. Είμαι από τις καλύτερες δικηγόρους της πόλης. Ή τουλάχιστον, έτσι πιστεύω.

Η κολλητή μου, η Ντένια με βρήκε στην Αθήνα. Έχει έρθει κι εκείνη για δουλειές. Μόλις τη συναντάω, την αγκαλιάζω. Βάζουμε και οι δύο τα κλάματα. «Δε το πιστεύω! Όταν το 1974 έφυγες για Ελλάδα, ένα χρόνο ολόκληρο παρακαλούσα τον πατέρα μου να με φέρει σε εσένα, στην Αθήνα!» λέει συγκινημένη. «Μου έλειψες τόσο πολύ!» της λέω. «Κι εμένα!» μου απαντά. «Πάμε για καφέ να τα πούμε;». Γνέφει καταφατικά. Έχουμε, πράγματι, πολλά να πούμε.

Η ζωή μου είναι όπως θέλω να είναι. Γράφω μόνη μου τις σελίδες της.

Πάντως, ότι κι αν γίνει, όπου και να βρίσκομαι, ποτέ δε θα ξεχάσω τη μεγαλύτερή μου αγάπη: την Κύπρο, την πατρίδα μας. Πάντα θα θυμάμαι τις ομορφιές της. Πάντα θα αναπολώ τη ζωή μου εκεί.

Είναι υπέροχο να κρατάς στη μνήμη σου ωραίες στιγμές. Υπάρχουν, όμως, κάποιες που μένουν για πάντα χαραγμένες στο νου. Η εισβολή θα είναι για πάντα μια βάρβαρα γραμμένη σελίδα της ζωής μου. Θα είναι πάντα η εισαγωγή, αλλά ποτέ το τέλος της ιστορίας μου. Θα με πληγώνει όταν θα τη θυμάμαι αλλά δε θα με γκρεμίζει. Η αγάπη μου για την πατρίδα και τη ζωή, θα είναι πάντα πιο δυνατή!!